

ခွန်းဆက်

ဤချစ်ခြင်းမှ

အပိုင်း(၁)

"သားရေ ခွန်းဆက် ထတော့လေ ..."

"မိန်းမ မင်းသားက ခုထိ မထသေးဘူးလား ငါသွားနှိုးရမလား ပြော ..."

"နေပါစေတော် ကျွန်မ သွားနှိုးလိုက်ပါမယ် ..."

"ဟေ့ကောင်ခွန်းဆက် ... ခွန်းဆက်ပိုင် ..."

"ဗျာ ထပြီဗျို့ ထပြီ ..."

ဟူး တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကောင်းကောင်း အိပ်ရတယ်ကို မရှိဘူး။ အဲဒီကျောင်းလည်း မြန်မြန်ပြီးမှ ပဲ မပြီးသမျှ အိပ်ရေးဝမှာ မဟုတ်ဘူး ... အဖေမကြားအောင် ပွစိပွစိပြောရင်း ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်သည်။ မနက်စောစော ဆူပူတဲ့ ထိုသံစုံ တီးဝိုင်းများ ဟာ ကျွန်တော် မငှားဘဲ နေ့တိုင်းလို ဖျော်ဖြေနေသော အရာများ သာ ဖြစ်သည်။

မျက်နှာသစ် ရေချိုးပြီးတာနဲ့ နံရံကပ် ဗီရိုထဲမှ ကျောင်းဝတ်စုံ တစ်စုံကို ထုတ်ဝတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ရှေ့မှာ ဘောင်းဘီကို ဆွဲဝတ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

ခုမှ ၁၀ တန်းဆိုပေမဲ့ ခြေသလုံးတုတ်တုတ် ခြေသလုံး အမွေးလေးများက အရမ်းမရှည်ပေမဲ့ ယောက်ျားပီသဖို့ ကျွန်တော်တို့ အရွယ်တွေ

အသည်းအသန် လိုချင်နေတဲ့ ဆုတစ်ခုလေ။ ဘောင်းဘီကို ဆွဲတင်လိုက်တော့ အတွင်းခံ ဝတ်ထားတဲ့ ဖောင်းနေတဲ့ နေရာ ဒီနေရာလည်း ယောက်ျား ပီသပါတယ်။ ဆက်မပြောဘူးနော် ကျွန်တော်ရှက်တယ်ဗျ။

ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းဖြစ်လို့ ကျောင်းဝတ်စုံက အစိုးရကျောင်းများ လို မဟုတ်။ မီးခိုးရောင် ဘောင်းဘီနဲ့ အဖြူရောင် လက်တိုအင်္ကျီတို့ ဖြစ်သည်။

အင်္ကျီကို နောက်ကနေ လက်သွင်းပြီး စွတ်လိုက်သည်။ ။ ကြယ်သီးများ တပ်နေရင်း သုံးသပ်မိပြန်သည်။ ။ ကျယ်ပြန့်တဲ့ ရင်အုံက မဒီလေးတိုင်း ခိုနားချင်နေကြသည်။ ။ အောက်နည်းနည်း ရောက်တော့ အမြောင်းလိုက် ပေါ်နေသော ကြွက်သား မြောင်းလေးများက လူငယ်တိုင်း လိုချင်လို့ အသည်းအသန် လုပ်ယူနေကြတာလေ။ ထိုကြွက်သား အဖုလေးများကို ပိုဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ထောက်ပံ့ ပေးနေတာကတော့ အမွေးနုလေးများက ဆီးစပ်ပေါ်တွင် ။

ကိုယ်အလှကို ငေးရင်း မဲပြီးတစ်ချက် ပြီးလိုက်ကာ ဆံစများကို သလိုက်သည်။ ။ အမြဲလိုလို ဝမ်းဝေးကို လှန်တင်တတ်တာ ကျွန်တော့်စတိုင်ပင်။

ပြင်ဆင်ပြီးတာနဲ့ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ခွန်းဆက် မနက်စာ မစားဘူးလား ..."

ဖေဖေရဲ့ အော်သံကြောင့် အိမ်ပေါက်ဝရောက်နေတဲ့ ခြေလှမ်းတို့ ရပ်တန့်သွားသည်။ ။ ဆူခံရမှာ စိုးလို့ အပေါက်ဝထိ တိုးတိုးလေး လာပါတယ်ဆို။

"ဗျာ ဖေဖေ ... မစားတော့ဘူး ..."

"မင်းက ငါ့ကို စောက်ဂရု မစိုက်တာလား ..."

"ဟာဗျာ မဟုတ်ကပါဘူး ..."

"သေချာလို့ လား မင်း ငါရှိရင် နားပူမှာ စိုးလို့ မလား ..."

စပါပြီ ရစ်တာတွေ။ ဖေဖေဟာလေ မိန်းကလေးသာဖြစ်ကြည့် ငါ့ဘဝတော့ မတွေ့ရဲစရာပဲ။

"သား သားသွားပြီဗျာ ..."

"ဟေ့ကောင် ဟာ ဟိတ်ကောင် ခွန်းဆက် ..."

"ဟဲ့ကောင်လေး သား ..."

ဆက်နေရင် နားပူမယ်ဆိုတာ သိနေတာကြောင့် အမြန်လစ်ထွက်လာလိုက်ကာ။ ကျွန်တော် ဒရိုင်ဘာမောင်းမယ့် ကားအဖြူလေးအပေါ် အမြန်ပြေးတက် လိုက်သည် ။ နောက်မှာ တော့ ဖေဖေရဲ့ ဆဲသံများက လေနဲ့ အတူ လိုက်ပါလာခဲ့သည် ။

ကျောင်းပေါက်ရောက်တော့ ကားပေါ်က ဆင်းလာလိုက်ရင်း

"ဪ ဦးဖုန်း ညနေ လာမကြိုနဲ့ နော် ..."

"ဟာ အစ်ကိုလေး အမေက ..."

"ကျွန်တော် ရှင်းလိုက်မယ် ..."

ပြောရင်း ကျောင်းပေါက်သို့ လှည့်ထွက်လာလိုက်သည် ။ ကျောင်းက ငါးထပ်ကျောင်းကြီးပါ။ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်း ဖြစ်တာကြောင့် လာတတ်တဲ့ ကျောင်းသားတိုင်းက အသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခုစီကပါပဲ။

ကျောင်းခန်းဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည် ။ မိန်းကလေးတိုင်းရဲ့ တိုးတိုးနဲ့ ချီးမွမ်းခန်းတွေက မကြားချင်လည်း ကြားနေရ

တာ နေ့တိုင်းလိုလိုပါ။

ကျောင်းခန်းထဲ ဝင် လာပြီး အတန်းနောက်ဆုံးကို ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ တစ်ယောက် ထိုင်ခုံတွေမို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှေ့နောက်ဘေး ကွာနေသည် ။

"ဟာ ဟေ့ကောင် ခွန်းဆက် မင်းကလည်း နော် နောက်ကျလိုက်တာ ကွာ ..."

"အေးကွာ ဒီနေ့ ငါ့အဖေရှိတယ်လေ မင်းခ ..."

"နေပါဦး မင်းခ မင်းက ခွန်းဆက် နောက်ကျတယ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်စရာ ရှိလို့ လဲ ..."

မင်းခနဲ့ ခန့်သူက ကျွန်တော့် အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေလေ တစ်ကျောင်းလုံးက အဆိုးဆုံး ကောင်တွေပေါ့။

"ဟ စောနက သူ့ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် လက်ဆောင် လာပေးသွားတယ်ကွ သူမရှိလို့ ငါ့ကိုယ်စား ယူထားတာ ..."

လက်ဆောင်တဲ့ နေ့တိုင်းပိုရတာ မရိုးဘူးနဲ့ တူတယ်။

"မယူဘူးကွာ မင်းပဲယူလိုက် မင်းခ ..."

"ခွန်းဆက်ရာ မင်းက အတော်နေနိုင်တာပဲ အားနာစရာကြီး ..."

ကျွန်တော့်စကား ကန့်ကွက်နေတဲ့ ခန့်သူပါ။ အဲဒီကောင်က တစ်ခါတစ်ခါ အားနာတတ်သေး။

"ကဲ ကလေးတွေ နားထောင်ကြပါ ..."

အတန်းပိုင်ရဲ့ အော်သံကြောင့် တစ်တန်းလုံး ငြိမ်ကျသွားကာ နားထောင်နေမိသည် ။

ဟိုနှစ်ကောင်လည်း မင်းခက ရှေ့ပြန်လှည့်ပြီး ခန့်သူက ဘေးခုံမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ မင်းတို့ အတွက် ဆရာအသစ် ရောက်တယ် ဆရာမ မိတ်ဆက် ပေးမယ်နော် ဆရာလေး နာမည်က အလင်းတဲ့ ..."

"ဝါး နာမည်က အဆန်းပဲ ..."

"ဟယ် လူက အသက်ကြီးလား သိဘူးနော် ..."

"ဘာနာမည်ကြီးလဲကွာ ..."

အားလုံးရဲ့ နာမည်ဝေဖန်မှုက တစ်ခန်းလုံး ပွစိပွစိနဲ့ ဖြစ်နေတော့သည်။ ။ အေးလေ နာမည်ကလည်း အလင်းတဲ့ မိန်းမဆန်လိုက်တာ။

"ကဲ တိတ်ကြတော့ ..."

ဆရာမ အော်လိုက်တာနဲ့ တစ်တန်းလုံး တိတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ။

"ကဲ ဆရာအလင်း ဝင်ခဲ့ကွယ် ..."

ဝင်ခဲ့ဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ ဝင်လာသော ခြေလှမ်းတစ်စုံ။

အပြာရောင်အင်္ကျီ လက်ရှည်ကို ခေါက်တင်ထားသောကြောင့် လက်ပြင်မှ သွေးကြောစိမ်းများ နှင့် အဖြူရောင် အသားရေတစ်ခု။

အရပ် သိပ်မရှည်ပေမဲ့ ကျွန်တော်ထက် အနည်းငယ် ပုပုံရမည်။ စတိုင်ဘောင်းဘီ အနက်ရောင်လေးက ချောင်မနေဘဲ သူခြေတန်များ နှင့် တစ်ပြေးတည်း ဖြစ်တည်နေတာကြောင့် ခြေထောက် သွယ်သွယ်များက ထင်းနေသည်။ ။ အညိုရောင် ဆံစများက နဖူးပြင်ကို ဝဲကျနေသည်။ ။ အနက်ရောင် သိပ်မတောက်ပဲ အညိုရောင် သန်းနေသောကြောင့် ဆံစများ ဖြစ်သည်။ ။

နဖူးပြင်လေးက ဆင်းသွားတော့ မည်းနက်နေပြီး ကွေးညွတ်နေတဲ့ မျက်ခုံးထူထူလေး နှစ်ဖက်။ မျက်ခုံးလေး နှစ်ဖက်အောက်က ထောက်ပ နေတဲ့ မျက်ဝန်းနက် တစ်စုံက အဝိုင်းသား။

နှာတံသွယ်သွယ် သေးသေးကနေ ဆင်းသွားတော့ နီညိုရောင် သန်း နေသော နှုတ်ခမ်း ဖူးဖူးလေးဖြင့် ဝိုင်းစက်စက် မျက်နှာတစ်ခုကို ပြည့်စုံ အောင် ဖန်တီးထားသည် ။

သူက ယောက်ျားလေးရော ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ လှတယ်ဆိုတာထက် ပို နေတယ်။

"ဟယ် ချောလိုက်တာ ..."

"ကိုရီးယား မင်းသားလေး ကျနေတာပဲ ..."

မိန်းကလေးများ ရဲ့ ဝေဖန်မှုက စတင်လာပါပြီ။

"ကဲ ဒါကတော့ မင်းတို့ ကို သင်္ချာနဲ့ ကာယသင်ပေးမယ့် ဆရာပဲ နာ မည်က အလင်းတဲ့ ..."

"မင်္ဂလာ ကလေးတို့ ..."

"ဆရာက ငယ်လိုက်တာ ..."

"ချောလိုက်တာ ..."

"ကဲ တိတ်ကြတော့ ဆရာက နောက်ချိန်ကျရင် ဝင်လိမ့်မယ် မင်းတို့ စာအုပ် ထုတ်တော့ ဆရာလေး နားနေခန်းမှာ ခဏစောင့်ပေးပါနော် ..."

"ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ ..."

သူထွက်သွားတဲ့ အထိ ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ ငါရင်တွေ ခုန်နေတာလား။ လှလိုက်တာ။ မဲ့ပြီးတစ်ခုသာ တတ်နိုင်သည် ။ နောက်

တစ်ချိန်ကို စောင့်ရမှာ ပေါ့လေ။

အပိုင်း(၂)

အလင်း

ရှုပ်ပွနေတဲ့ မီးဖိုချောင်ကို ကြည့်ပြီး နာကျင်နေမိသည်။ မနေ့တစ်နေ့က အဖြစ်တို့ က ဝေဝါး မြင်နေမိသည်။ သူနဲ့ ပျော်ဖူးတဲ့ အချိန်တွေက ကျွန်တော် မျက်လုံးအနက်ထဲ တစ်ရိပ်ပြီးတစ်ရိပ် မြင်ယောင်လာမိသည်။ ခုတော့လည်း အိပ်မက် တစ်ခုလိုပါပဲ။

သူကို လွမ်းမိသလို ရင်ထဲ လစ်ဟာမှုကြီးက ကျွန်တော့် နေထိုင်မှုကို ပါ ပြောင်းလဲ လာခဲ့သည် ဆိုတာ ခုမှ ရိပ်မိတော့သည်။ ၆ လလောက် အခန်းအောင်းပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ ကျနေတဲ့ ဘဝကို အားနာမိသည်။ လူတစ်ယောက် ခံစားရတာ ဒီလောက်နဲ့ တော်သင့်ပြီလို့ မှတ်ယူမိသည်။

ကိုမင်းရယ် ခင်ဗျား ရက်စက်လွန်းတယ်။

မီးဖိုချောင်က ခေါက်ဆွဲခြောက်ဘူး အခွံတွေကို အနီးက အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

တစ်ရှူး ၂ ရွက်လောက် ယူပြီး ပေနေတဲ့ စားပွဲကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အနေထိုင် သပ်ရပ်တဲ့ ငါက သူကြောင့် စုတ်ပြတ်နေပြီပေါ့။

"ဟူး ..."

လေပူမှုတ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲ မလျှော်ရသေးတဲ့ အဝတ်ပုံကို မလိုက်

ကာ အဝတ်လျော်စက်ထဲ ထည့်ပလိုက်ကာ စက်ဖွင့်ထားလိုက်သည် ။
နာရီကြည့်လိုက်တော့ ကျောင်းသွားဖို့ ၂ နာရီ လိုသေးတာကြောင့်
ရေချိုးလိုက်သည် ။ ပြီးတာနဲ့ အဝတ်တွေ လှမ်းလိုက်သည် ။

အဝတ်အစား လဲပြီးတာနဲ့ ထမင်းဟင်းချက်ပြီး ကျောင်းသို့ ထွက်
လာလိုက်သည် ။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုလို့ စက်ဘီးလေး တစ်စီးတည်း ရှိတာမို့
ကျောင်းကို တစ်နာရီ ကြိုထွက်လာခဲ့သည် ။ ကျောင်းအသစ် ဆိုတော့လ
ည်း ကြိုးစားရမှာ ပေါ့လေ။

ကျောင်းထဲရောက်တော့ ကျောင်းက ဆရာမတွေအခန်း သွားနှုတ်
ဆက် ကျောင်းကိုလိုက်ကြည့် စပ်စု။ ကျောင်းသားတွေ ဝင်လာတဲ့ အချိန်
မှ နားနေခန်းပြန်ပြီး သင်ရမယ့် အတန်းကို လိုက်မိတ်ဆက်ဖို့ အတန်းပို
င်နဲ့ လိုက်လာခဲ့သည် ။

ကျောင်းအုပ်နဲ့ ရင်းနှီးတာလည်း ဖြစ်သလို ကျွန်တော့်ကို သူတို့
ကျောင်းမှာ လာသင်ဖို့ ခေါ်နေတာကြာပြီ အသည်းကွဲသမားကြီး ဖြစ်နေ
တော့ အခုမှ ပဲ လာသင်ဖြစ်တော့တယ်။ တစ်တန်းတည်း မဟုတ်တော့
အချိန်ဇယားအရ ပထမဆုံး သင်ရမယ့်အတန်းကို လိုက်လာခဲ့သည် ။ A
ခန်းကို အရင် သင်ရမှာ မို့ သူတို့ အတန်းပိုင်နဲ့ ကပ်လိုက်လာလိုက်သည်
။

ကလေးတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီးတာနဲ့ နားနေခန်း ပြန်လာလိုက်သည်
။ ဟူး ... ဆယ်ကျော်သက် လေးတွေက မလွယ်ပါလား ရင်ခုန်တာ အဆိ
ပ်မှန်း မသိလေသလား။ ချောတာမြင်တာနဲ့ ရင်ခုန်တော့တာပဲ အေးလေ
ချောနေတာ ငါ့အမှားပဲကို ဟဲဟဲ။ ကျွန်တော်က သင်္ချာနဲ့ ကျောင်းပြီးတာ
ဘွဲ့တစ်ခုအပြင် နောက်သင်တန်းတွေပါ တတ်ခဲ့သည် ။ အသက်အရွယ်
အရလည်း အိုနေပြီဆိုတော့ အလုပ်ကလေး စဝင်ရင်းကနေ ကျောင်း

တွေ လိုက်သင်ဖြစ်တယ်လေ။ သူနဲ့ မတွေ့ခင်ကဆို ဒီကျောင်းမှာ သင်ပြီးရင် နောက်ကျူရှင်ပြန်သင် မနက် ၅ နာရီကနေ ည ၇ နာရီထိက စာတွေနဲ့ ပင်။ သူဆိုတဲ့ လူသာ မရောက်လာရင် ကျွန်တော် နာကျင်ရမှာ မဟုတ်လောက်ဘူး။

စောင့်ရင်း သင်ရမယ့် စာတွေ ပြန်ကြည့်နေမိသည် ။ တဖြည်းဖြည်း တစ်နာရီလောက် ကြာတော့မှ အတန်းပိုင် ဝင်လာတော့ ကျွန်တော်လည်း ထရပ်လိုက်သည် ။ သူမလည်း

"ဆရာလေး သွားသင်လို့ ရပြီရှင် ဟို ... သတိတစ်ခု ပေးထားမယ် နော် ကလေးတွေက သိပ်ဆိုးတယ်ရှင် သုံးယောက်ကို သတိထားပါ ..."

"ဗျာ ..."

"ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ဆရာလေး သွားလို့ ရပါပြီ ဆရာလေးအတွက် စားပွဲ ပြင်ထားလိုက်ပါမယ် ..."

"ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါ ဆရာမ ..."

သုံးယောက်ဆိုပါလား ငါဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း လူဆိုးထိန်းလာတာပါ။ လူဆိုးတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဟွန့် အဆိုးဆုံးတွေ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

ကျောင်းခန်းထဲ ကျွန်တော် ဝင်လာလိုက်သည် ။ ထိုစဉ် ဆူညံသော အသံများက အခန်းတွင်း နေရာယူနေသည် ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြတဲ့ အသံများကြား သူတို့ ကျွန်တော် ရောက်တာတောင် သိပုံမရ။

"ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ..."

ကျွန်တော် ထိုင်ရမယ် စားပွဲကို ကျယ်လောင်အောင် သုံးချက်

လောက် ထုချလိုက်သည်။ ။

"..."

တိတ်ဆိတ်သော အသံတွေ ထွက်ပေါ်လာပြီး မျက်လုံးပြူးသားနဲ့ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ။ ကျွန်တော်တည်နေတဲ့ မျက်နှာထားကို ပြန်လျှော့လိုက်ကာ အပြုံးတစ်ခုကို မူပိုင် ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ဆရာတို့ စာသင်ကြမလား ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာသော အသံတစ်ခုက "ဟုတ်ကဲ့"လို့ ထောက်ခံလာသည်။ ။ ထိုကောင်လေးရဲ့ ရင်ဘတ်က နာမည်ရင်ထိုးလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ "ခွန်းဆက်ပိုင်"နာမည်က လှသား။

"သူတစ်ယောက်ပဲ ပါးစပ်ပါတာလား ကျန်တဲ့ လူတွေက ပါးစပ်အိမ်မှာ ထားခဲ့တာလား ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ် ...ဟုတ် ..."

"ဟမ် အိမ်မှာ ထားခဲ့တာပေါ့ ..."

ကျွန်တော်ပြောမှ ကျောင်းသားတွေ ပြာသွားသည်။ ။ သူတို့ ဟုတ်ကဲ့ ပြောခြင်းဟာ ကျွန်တော် စောနက ပြောတာကို ထောက်ခံသယောင် ဖြစ်နေတာ ခုမှ သူတို့ သိသည်။ ။

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရဲ့ ဟုတ်ကဲ့ဆိုတာ စာသင်မယ်လို့ ထောက်ခံတာပါ ..."

"အေးပါလေ ..."

ကျောင်းသားတွေကိုယ်စား ပြောတဲ့ မိန်းကလေးကတော့ အတန်း ခေါင်းဆောင်တွေ တတ်တဲ့ လက်မောင်းရစ် အနီပါသောကြောင့် အတန်းခေါင်းဆောင်မှန်း သိလိုက်သည်။ ။ နာမည်တံဆိပ်ကို ကြည့် တော့ "ဆူးခတ်"တဲ့ ။ ဒီနေ့အတွက် ကျောင်းသားနှစ်ယောက် မှတ်လိုက် ရပြီလေ။

"ကဲ ဆရာက စတာနော် မင်းတို့ ကို စာမသင်ခင် ဆွေးနွေးစရာရှိတယ် ဆရာက သုတေသန အနေနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း လေ့လာနေတဲ့ သဘောပေါ့ မင်းတို့ အတွက် ဘယ်လို ပညာရေးစနစ်က မင်းတို့ ကို ပိုပြီး စာသင်ချင်စိတ် ဖြစ်လဲ ဆိုတာ သိချင်ရုံပါပဲ ..."

ကျွန်တော်ပြောနေတဲ့ စကားကို ထိုကျောင်းသားကျောင်းသူ နှစ်ယောက်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ လူ စိတ်ဝင်စားဟန် မပေါ်။

"ကဲ မင်းတို့ တွေ ဘယ်ဘာသာကို အကြိုက်ဆုံးလဲ တစ်ယောက်ချင်း ဆီ ဖြေကြည့်ပါလား ဟိုထောင့် ကျောင်းသားကစဖြေ တစ်ယောက်ချင်း ထပြီးဖြေကြပေါ့ ..."

"အကုန် စိတ်ဝင်စားတယ်ဆရာ စာလုပ်ရတာ ပျော်ဖို့ ကောင်းပါတယ် ..."

စာလုပ်ရတာ ပျော်တယ်တဲ့ လား သူပုံက ပုလင်းဖင်လောက် မျက်မှန်နဲ့ ဆိုကတည်းက ဒီကျောင်းသားက top 1 ဆိုတာ သိလိုက်ပြီလေ။

တစ်ယောက်ချင်း ဖြေရင်းမှ ထိုကောင်လေး ခွန်းဆက်ပိုင်အလှည့် ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ မထသေးပဲ နေတာကြောင့်

"ခွန်းဆက်ပိုင် မင်းမထဘူးလား ..."

"ဗျာ ဆရာ ကျွန်တော့်နာမည် ဘယ်လိုသိတာလဲ ဆရာက စုံစမ်းတာ မြန်လိုက်တာ ..."

နောက်ဆုံးက သူအနား သွားလိုက်ပြီး သူရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးထိုး ပြလိုက်ကာ

"ဒါကြီး ရှိနေသမျှ မင်းတို့ ကို လူတိုင်း နာမည်သိစေတယ်လေ ကောင်လေး ..."

"ဟီး ... ဟုတ်သားပဲဗျ ..."

ကုပ်ကိုပွတ်ကာ စပ်ဖြီးဖြီး လုပ်နေတဲ့ ထိုကောင်လေးကြောင့် မျက်နှာအနည်းငယ် တည်လိုက်ကာ ပါးစပ်အနည်းငယ် ကွေးရုံသာ ကွေးလိုက်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"ဆရာမေးတာ ဖြေဖို့ အစီအစဉ်ရှိလား တပည့် ..."

"ဪ ဟုတ်ရှိပါတယ် ကျွန်တော်ကတော့ စာလုပ်ရတာပျင်းတယ် ဂိမ်းဆော့ရတာနဲ့ အားကစား လုပ်ရတာလောက် စိတ်မဝင်စားဘူး ..."

"မင်းလတိုင်း အဆင့်က ဘယ်လောက်ရလဲ ..."

"၂၀ ပါ ..."

"အိုး မင်းတော်တယ် မင်းနောက်မှာ ၁၀ ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ် ..."

"ဟား ..."

တစ်တန်းလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ။

"ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလာအောင် သင်ပေးနိုင်မယ့် လူရှိလာရင် တော့ ကျွန်တော် အဆင့်တက်အောင် လုပ်ပြမယ် ကျွန်တော် သဘောကျ

တဲ့ လူက သင်ပေးရင်ပေါ့ ..."

"မင်းသဘောကျတဲ့ လူက ဘယ်သူတုန်း ဒီအတန်းထဲကလား ..."

မေးနေတုန်း သူ့ကိုယ် ကျွန်တော့်ဘက် ကိုင်းကျ လာပြီး ကျွန်တော့် နားသို့ ကပ်ကာ

"ဆရာပေါ့ ..."

"ဟမ် ..."

ဒီကောင်လေးကို သိလိုက်ပြီ ဆရာမကြီးပြောတဲ့ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဆိုတာ။ မျက်နှာ အနည်းငယ် ပူသွားပေမဲ့ လူငယ်ပီပီ ပေါက်ကရ ပြောတတ်ကြတော့ အနေအထားလေး ပြန်ထိန်းကာ မျက်နှာကို ပြုံးပြီး ထွက်လာလိုက်ကာ အတန်းရှေ့ ရောက်တော့မှ

"စာသင်ဖို့ စာနဲ့ လုံးပန်းစရာ မလိုဘူး မင်းတို့ ဒီအရွယ်မှာ အလိုအပ် ဆုံးက အတွေ့အကြုံနဲ့ စာဖတ်အားပဲ သင်္ချာ ဆိုရင်တော့ လေ့လာမှုအား နဲ့ နားလည်နိုင်မှုပဲ အလွတ်ကျက် အလွတ်ဖြေဆိုတာ မင်းတို့ ရဲ့ လူငယ် အတွေးတွေ ရပ်တန့်စေတဲ့ အဟန့်အတား တစ်ခုပဲ အလွတ်ကျက်တာ ဟာ နောက်တစ်ခု မှတ်စရာ ထပ်တိုးလာရင် မင်းတို့ က အလိုလျောက် အဟောင်းကို ပယ်ဖျက်တတ်ကြတယ်။ ထိုချိန်ပြန်ပြီး ထပ်တလဲလဲ ပြန် ပြန်ကျက်ရပြန်ကော တပ်တလဲလဲ ကျက်တာထက် အထပ်ထပ် လေ့ လာတာဟာ မင်းတို့ ရဲ့ လူငယ် အတွေးတွေနဲ့ လေ့လာမှုအား ဆရာတို့ ကို မြင့်တက်စေတယ် ..."

ကျောင်းသားတွေကို ဆုံးမပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စာတွေ ဆက် သင်လိုက်သည် ။ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း သင်လိုက်နားလိုက်နဲ့ အချိန်ပြည့် လာခဲ့သည် ။ ထိုစဉ် ကျောင်းသား မိဘတစ်ဦးက အတန်းဆရာမကို

ဖုန်းဆက်တာကြောင့် ဆရာမ ဒေါ်နီလာ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောဖို့ ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ကယ် ဆရာလေးကတော့ ကံထူးတာပဲ ..."

"ဗျာ ..."

"ဆရာလေးက လူတော်လေးဆိုတော့ သတင်းမြန်တယ်လေ အသင်အပြ ကောင်းတာတွေကော ပြီးတော့ တစ်ခါမှ မပူဆာဖူးတဲ့ ကျောင်းသားက သူ့မိဘကို ဒီနေ့ပဲ လှမ်းပူဆာတယ်လေ ဆရာလေးကို အိမ်မှာ ကျူရှင်သင်ပေးဖို့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ သင်ပေးလို့ တော့ ရပါတယ် ဒါနဲ့ ကျောင်းသားက ဘယ်သူလဲဗျ ..."

"နာမည် မပြောပါနဲ့ တဲ့ ဆရာလေး သဘောတူရင် ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါ့မယ် ..."

"ကောင်းပါပြီ ပြောလိုက်ပါ သဘောတူတယ်လို့ ..."

နာမည် မသိစေနဲ့ တဲ့ လား အထူးအဆန်းပဲ။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မနေချင်ဘူး သူ့အကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲ ဝင်လာမှာ စိုးတယ်။
